

ENDEVINALLES VALENCIANES

1. No és més que un tros de martell
i pica amb més força que ell.	i ni a la mare tampoc.	7. Sense ser carxofa
arranquen de full en full
qui m'arranca dos alhora, és segur,
li flata un bull.
2. Collita més grossa
de res més no es fa
em cull el que estima
em té l'estudiant,
em té aquell que nada
i em té l'hortolà.	4. Quin és l'instrument de corda
més fàcil de tocar?	8. Perquè porta molta pressa
m'obric i tanque i done pas.
Com ja t'he fit qui puc ser
crec que m'endevinaràs
3. Porte la camisa blanca
i el meucor és tot ben groc
no em sembla gens al pare	5. Tinc el cos de fusta
i de ferro el cap
i la meua feina
s'enclou a picar.	
	6. Sóc de bèstia i no sóc bèstia
i em torne bèstia després;
si a cas m'hi torne, se'm mengen;
si no m'hi torne, també.	

Les solucions al Sabeu Que

DOLÇA LLENGUA NOSTRA...

Els diuen "perro viejo" i "mosquita muerta" allà on nosaltres diem "gat vell" i "gata maula".

La sort màxima de la rifa és un masculí "el gordo", allà, i un femení, "la grossa", aquí.

De la dona de Sant Josep els espanyols destaquen que sigui "Virgen" i nosaltres que sigui "Mare (de Déu)".

Els paguen "impuestos", que ve d'"imponer", i nosaltres "contribucions" que ve de "contribuir".

Els espanyols desvergonyits ho són del tot, no tenen gens ni mica de vergonya, ja que són uns "sin-vergüenzas", mentre que els corresponents valencians són, només, uns "poca-vergonyes".

Com a mesura preventiva o deslliuradora, ells toquen "madera" quan nosaltres toquem "ferro".

Allà celebren cada any les "Navidades" mentre que aquí amb un sol "Nadal" anual ja en tenim prou, com en tenim prou també amb un "bon dia" i una "bona nit" cada vint-i-quatre hores, enfront dels seus, múltiples "buenos días" i "buenas noches" diaris.

A Espanya es veu que ho donen tot "dar besos, abrazos, pena, paseos..." mentre que als Països Catalans donem més aviat poc, ja que ens ho hem de fer solets "fer petons, abraçades, pena, un tomb...".

Allà diuen "¡oiga!" quan aquí filem mes prim amb un "escolti!"

Dels ous de gallina que no són blancs, ells en diuen "morenos" i nosaltres "rossos", colors que s'oposen habitualment parlant dels cabells de les persones.

Dels genitals femenins, allà en diuen vulgarment "almeja" i aquí "figa", mots que designen dues realitats tan diferents com és un mol·lusc salat, aspre, dur, grisenc i difícil d'obrir, en un cas, i, en l'altre, un fruit dolç, sucós, tou, rorenc i de tacte agradable i fàcil.

Mentre ells "hablan" -i fan!- aquí "enraonem", és a dir, fem anar la raó, sense èxit, tanmateix.

Allà per ensenyar alguna cosa a algú "adiestran" i aquí "ensinistrem". Més enllà dels conceptes polítics actuals, els uns basen l'ensenyament sobre la "dextra" (dreta) i els altres sobre la "sinistra" (esquerra)...

Tota una concepció del món, doncs, s'endevina rere cada mot d'una llengua, perquè la llengua és l'expressió d'un comportament col·lectiu, d'una psicologia nacional, diferent, no pas millor o pitjor que altres. No es tracta, en conseqüència, de traduir només, sinó d'entendre. Per això, tots els qui han canviat de llengua a casa, al carrer, al treball, no únicament canvien de llengua. També canvien de punt de vista.